

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 83 (1333) • Середа, 8 травня 1996 року • Ціна договірна

*"Вже почалось, мабуть, майбутнє...
не забувайте незабутнє,
воно вже іншим взялось!"*

Це не кадр із повноценного художнього фільму. На документальному фотознімку Феодосія, Василь, Степан, Іван, Петро, Микола, Павло, Михайло, Олександр, Андрій Лисенки — десятеро братів із села Бровари, що на Черкащині, котрі, пройшовши через свінцевий град Великої Вітчизняної війни, всі як один «повернулися з Європи і Японії» додому, до Матері. До її втрат своїх сестер, до могили батька і ще одного брата, померлих 33-го...

(Закінчення на 6-й стор.)

Звернення Верховної Ради України з нагоди 51-ї річниці Перемоги у Великій Вітчизняній війні

Дорогі ветерани Великої Вітчизняної війни, шановні співвітчизники! Цей воїнський урочий, вікомпоний зоряний день 9 Травня зроджує світлу радість зі слезами на очах. Пліч-о-пліч зійшлися піднесення і смуток, гіркий спогад і надія на краще.

Ось уже 51 рік Україна, всі чесні люди планети святкують Перемогу над корисливою чумою фашизму. Саме 9 Травня стало символом торжества справедливості, перемоги світла над темрявою.

З пам'яті людської ніколи не згаснуть пекельні роки війни, коли наші славі предки відстоїли на всіх фронтах жорстокого двобою з фашизмом честь і гідність, свободу і незалежність Вітчизни.

Перемога дала нам величезним неоправданим втратам. І ми в скорботі до сьогодні схиляємо голови перед пам'яттю полеглих на бранних полях. За минулі десятиліття багато ветеранів війни вже пішло з життя. Вічна слава їм і наша вічна пам'ять.

Нелегкі часи переживає нині молода Українська держава, а з нею і найменші соціально захищені ветерани війни. Прагнучи хоч якось поліпшити їхнє життя, Верховна Рада України внесла суттєві зміни і доповнення до Закону «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту». Цей закон та інші державні акти спрямовані на соціальний захист інвалідів, всіх учасників Великої Вітчизняної війни — на підвищення розміру пенсій, встановлення додаткових пільг і переваг у забезпеченні ветеранів житлом, медичним та торговим обслуговуванням, оплаті комунальних послуг.

Верховна Рада України глибоко переконана, що нині, об'єднаних злами старших і молодших поколінь, спільною працею здолаємо труднощі, висвелою нашу державу на шлях демократичного, цивілізованого розвитку.

Сердечно вітаємо вас, сивочоких ветеранів, партизанів, солдатських вів, труївників тилу з її ядасят першою річницею Перемоги у Великій Вітчизняній війні! Зичимо усім доброго здоров'я та на могоїтці, мирного неба над нашою святою землею.

Добра і багатоплюсний вам!

Зі Святком Перемоги

ВІТАННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ЛЕОНІДА КУЧМИ

Шановні співвітчизники! Дорогі ветерани Великої Вітчизняної війни!

Сердечно вітаю Вас з величним святом Перемоги, святом торжества справедливості й миру на землі.

Вшановуючи у цей урочистий день світлу пам'ять тих, хто ціною свого життя захистив людство від фашизму — цієї чуми ХХ сторіччя, ми звертаємо свої вічні погляди до ветеранів Великої Вітчизняної війни.

Пройшовши небачені випробування, здолавши вогонь і смерть, воєнну лихоліття, винісши на своїх плечах труднощі та незгоди велетенської кривавої битви з ненавистним ворогом, ви вистояли і здобули велику Перемогу для усього людства, для усієї планети.

Найширша шана, глибока вдячність і доземний уклін вам, солдати Перемоги та героїчні труївники тилу.

Ваш подвиг залишатиметься у віках, а історичні пам'яті усіх людей доброї волі. Ви з честю виконали свій обов'язок перед Батьківщиною. Ви і сьогодні залишаєтесь моральним стрижнем нашого суспільства, його громадянською совістю і світовою мудрістю.

Ваш подвиг залишатиметься у віках, а історичні пам'яті усіх людей доброї волі. Ви з честю виконали свій обов'язок перед Батьківщиною. Ви і сьогодні залишаєтесь моральним стрижнем нашого суспільства, його громадянською совістю і світовою мудрістю.

Ваш подвиг залишатиметься у віках, а історичні пам'яті усіх людей доброї волі. Ви з честю виконали свій обов'язок перед Батьківщиною. Ви і сьогодні залишаєтесь моральним стрижнем нашого суспільства, його громадянською совістю і світовою мудрістю.

Ваш подвиг залишатиметься у віках, а історичні пам'яті усіх людей доброї волі. Ви з честю виконали свій обов'язок перед Батьківщиною. Ви і сьогодні залишаєтесь моральним стрижнем нашого суспільства, його громадянською совістю і світовою мудрістю.

Ваш подвиг залишатиметься у віках, а історичні пам'яті усіх людей доброї волі. Ви з честю виконали свій обов'язок перед Батьківщиною. Ви і сьогодні залишаєтесь моральним стрижнем нашого суспільства, його громадянською совістю і світовою мудрістю.

Ваш подвиг залишатиметься у віках, а історичні пам'яті усіх людей доброї волі. Ви з честю виконали свій обов'язок перед Батьківщиною. Ви і сьогодні залишаєтесь моральним стрижнем нашого суспільства, його громадянською совістю і світовою мудрістю.

Ваш подвиг залишатиметься у віках, а історичні пам'яті усіх людей доброї волі. Ви з честю виконали свій обов'язок перед Батьківщиною. Ви і сьогодні залишаєтесь моральним стрижнем нашого суспільства, його громадянською совістю і світовою мудрістю.

(Закінчення на 2-й стор.)

Читайте у святковому випуску

Квіти переможцям

4-5 стор.

«Великим смутком спогади омити»

7 стор.

Що їм снилося на війні

8 стор.

Вавилон. Український варіант?

12 стор.

«Динамо» — мов асфальтний каток...

13 стор.

СО. ДАТАМ ПЕРЕМОГИ — СЛАВА!

Постанова Верховної Ради України

Про порядок введення в дію Закону України
«Про внесення змін до статті 23 Закону
Україна «Про загальний військовий обов'язок і
військову службу»

Верховна Рада України постановляє:

1. Внести в дію Закону України «Про внесення змін до статті 23 Закону України «Про загальний військовий обов'язок і військову службу» з дня його опублікування.

2. Встановити, що положення цього Закону поширюються також на осіб, призваних на строкову військову службу до введення його в дію.

Голова Верховної Ради України
О. МОРОЗ.

м.Київ, 19 квітня 1996 року.

Закон України

Про внесення змін до статті 23 Закону України
«Про загальний військовий обов'язок і військову
службу»

Верховна Рада України постановляє:

Пункт «а» частини першої статті 23 Закону України «Про загальний військовий обов'язок і військову службу» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., №27 ст.385, №36, ст.527; 1993 р., №49, ст.457) викласти у такій редакції:

«а) для солдатів і сержантів, які проходять строкову військову службу в Збройних Силах України, Національній гвардії України, Прикордонних військах України, внутрішніх військах Міністерства внутрішніх справ України, інших військових формувань та Службі безпеки України, — 18 місяців (для осіб, які мають винишину, — 12 місяців); для матросів і старшин, які проходять строкову військову службу на кораблях, суднах і безбережних частинах бойового забезпечення Військово-Морських Сил України та в морських частинах Прикордонних військ України, — 24 місяці (для осіб, які мають винишину, — 18 місяців); для солдатів і матросів, сержантів і старшин, які проходять військову службу за контрактом, — три роки».

Президент України
Л. КУЧМА.

м.Київ, 19 квітня 1996 року.

Закон України

Про ратифікацію Угоди про забезпечення
населення лікарськими засобами,
вакцинами та іншими імунобіологічними
препаратами, виробами медичного
призначення і медичної техніки,
що виробляються на території
держав-учасниць Співдружності
Незалежних Держав

Верховна Рада України постановляє:

Угоду про забезпечення населення лікарськими засобами, вакцинами та іншими імунобіологічними препаратами, виробами медичного призначення і медичної техніки, що виробляються на території держав-учасниць Співдружності Незалежних Держав, підписану 24 грудня 1993 року в м.Антверпен, ратифікувати з таким застереженням:

«Статті 5, 6 і 18 Угоди про забезпечення населення лікарськими засобами, вакцинами та іншими імунобіологічними препаратами, виробами медичного призначення і медичної техніки, що виробляються на території держав-учасниць Співдружності Незалежних Держав, для України мають виключно рекомендаційний характер».

Голова Верховної Ради України
О. МОРОЗ.

м.Київ, 26 квітня 1996 року.

Закон України

Про ратифікацію Договору про дружбу
і співробітництво між Україною
та Італійською РеспублікоюВерховна Рада України постановляє:
Поданий Президентом України на ратифікацію Договору про дружбу і співробітництво між Україною та Італійською Республікою, підписаний 3 травня 1995 року в м.Римі, ратифікувати.Голова Верховної Ради України
О. МОРОЗ.

м.Київ, 26 квітня 1996 року.

Закон України

Про ратифікацію Угоди між урядом України
та урядом Республіки Білорусь
про трудову діяльність і соціальний захист
громадян України та Республіки Білорусь,
які працюють за межами своїх державВерховна Рада України постановляє:
Угоду між урядом України та урядом Республіки Білорусь про трудову діяльність і соціальний захист громадян України та Республіки Білорусь, які працюють за межами своїх держав, підписану 17 червня 1995 року в м.Києві, ратифікувати.Голова Верховної Ради України
О. МОРОЗ.

м.Київ, 26 квітня 1996 року.

Закон України

Про ратифікацію Угоди
між урядом України та урядом Республіки
Вірменія про трудову діяльність і соціальний
захист громадян України та Республіки Вірменія,
які працюють за межами
своїх державВерховна Рада України постановляє:
Угоду між урядом України та урядом Республіки Вірменія про трудову діяльність і соціальний захист громадян України та Республіки Вірменія, які працюють за межами своїх держав, підписану 17 червня 1995 року в м.Києві, ратифікувати.Голова Верховної Ради України
О. МОРОЗ.

м.Київ, 26 квітня 1996 року.

Закон України

Про ратифікацію
Угоди між Україною і Сполученими Штатами
Америки про співробітництво в дослідженні
і використанні космічного простору
в мирних ціляхВерховна Рада України постановляє:
Подану Президентом України на ратифікацію Угоду між Україною та Сполученими Штатами Америки про співробітництво в дослідженні і використанні космічного простору в мирних цілях, підписану 22 листопада 1994 року в м.Вашингтоні, ратифікувати.Голова Верховної Ради України
О. МОРОЗ.

м.Київ, 5 травня 1996 року.

У номер

Фото Ю.І. ВЕНГЕРУША.

Ось-ось зазісємося...

16 областей України завершили сілбу архівних зернових культур. Решта 9 областей в найближчим часом, повідомляючи на парад нерівності низки міністерств і відомств, яку провів у Києві віце-прем'єр України з питань агропродовольчого комплексу Михайло Бутко.

Йї повідомили агентству «Інтерфакс-Україна» у прес-службі Кабінету міністрів, уявивши наряди алашників погребу бергелатину систему поставок паливно-мастильних матеріалів селу. Зокрема, відзначалися проблемами з їх постачаннями.

Затягнй пасок,
чиновнику!

Голова Одеської облдержадміністрації Руслан Боден віддав розпорядження, згідно з яким заробітку платі працівникам обласної та районних держадміністрацій, їхніх відділів, управлінь та комітетів відтепер виплачуватимуть лише за умови повного виконання зобов'язань по зарплаті, пенсії, стипендіях та інших грошових виплатах, що йдуть за рахунок обласного та місцевих бюджетів. Виконаком міст обласного підприємства рекомендувало встановити такий самий порядок виплат зарплати працівникам автотранспорту місцевого самоврядування. До слова, мер Одеси Едуард Гурій несподівано через пресу заявив, що в цьому році ні він, ні його заступники зарплата не одержували саме тому, що їм своєчасно не одержували працівників установа і організацій, яких фінансують з місцевого бюджету.

Передплата-96

Випав приз,
а можна і заслужити

У ці дні, коли тріщать передплата на «Голос України» на другій сторінці нашого журналу, рад наших шанувальників Одеської та Миколаївської областей одержувати у корупції газети в Одесі та безпосередньо на місцях речі шпигу. Вони випали й за результатами проведення редакційної лотереї серед читачів, що передплатили газету на перше півріччя. Електронною службою одержав Віктор Галицький з села Миколаївка, електроністер — Олександр Бабич з Комітерської, пенсійної служби — Василь Дулик з міста Кордана. Досягнй приз у таку лотерею на селі річ — електронний сепаратор виробу мексиканського села Саванське Балтського району Перто Ілліана.

Водочас призи отримувати і звичайні. Переломити ті, котрі зумали зібрати кількість передплатників на своїй ділянці. Цілі речі — електронні побутові прилади. Центральний район Одеси Тетяна Гілтєвська, старшому інструктору з передплата періодичних видань Білозівського району заступник Ірини Ліжко.

Заклимає, що електронний тонари для передплатників та звичайних нам виділяло одеське акціонерне товариство «Електроністер», де генеральний директор Валерій Носар. За генеральним переліком на дріт після цього був проведений речову лотерею, а Одеський корупція, окрім того, ще й алігуть конкурсу серед працівників заводу.

З повагою
Юрій БУЗДІТ'АН.

КВІТИ ПЕРЕМОЖЦЯМ

І МЕРТВИМ,
І ЖИВИМ

Ми чоло доземно схилямо
Перед рицарем-бійцем.
Над священними могилами
Клятву вірності складемо.

Максим РИГІЛЬСЬКИЙ

Павло ПОНОМАРЕНКО, ветеран війни і праці

ЗА РІДНУ УКРАЇНУ

ПІСЛЯ розгрому літерівців на Курській дугі наша 22 гвардійська танкова бригада, у складі якої я був командиром танкової роти, стрімким ударом по відступаючому ворогові вступила на рідну українську землю. То були дуже тяжкі і запеклі бої. І попри перед очима смертельні сутички за Охтирку, Гайворон, Лебедин, Босодух, Велику Писарівку, Гадяч та багато інших населених пунктів. Ворог, відступаючи, намагався перекрити Львівське Україну на зустріч. У цьому йому активно допомагали зрадники українського народу — поліцаї, яких своєрідні дехто величали «героїми визвольного руху». Їхніми руками літерівці підпалювали села, розстрілювали всякого підозрюваного для фашистського режиму.

Прикро, що пам'ять не зберегла назву того села, де була Зінківка, коли до моєї бойової машини підбігла лінійка жінок з проханням, щоб воїни допомогли витягти з колоязів людей, яких літерівці та поліцаї скинули туди живими, а потім заклали гранатами. Дожджко на деякий час затрималося, виконати це прохання. Для більшого у нас не було часу. Ми поспішали. А вже без танків, які становили основну ударну силу наших військ, подолати ворога було неможливо. Тому стрімкий марш-біг до Дніпра запам'ятався навзаки.

Мабуть, у свідомості кожного воїна пам'ять зберегла слова звернення Військової ради фронту. «Перед вами рідний Дніпро... Там Київ, українська земля, там діти і дружини ваші, батьки і матері, брати і сестри. Вони чекають на вас». І коли ми дійшли до Броварів, радості не було меж. Але перші війни форсувати Дніпро треба було полатати Десну. А це було не так просто. А вже поромів чи мостів не було. Ворог знищив їх. А час не чекав. Там, на кліпачку землі біля Лотеску, стікаючи кроку, підбивали атаки літерівців передові частини 38-ї армії.

«Хлопці, спійшіть на допомогу!» — звернувся до ілчів військовий радий М. Хрушов. А як? Глибина річки біля села Літки у найкрутішому для переправи місці сягала двох метрів. Це уявні перевищувало технічні можливості легендарного Т-34. І це при ширині Десни — 280 метрів!

Але на що тільки не були затяті хоробрі наші воїни! Замість устукуючих колекторів, по яких нахлюнуло повітря до дуги, розбрили перегородки бой-

вого відсіку, і повітря надходило через відкриті люки башти. Законопатили ключам із мастилом усі щилини, тому механіки-воїни мусили вести машини наосліп, за сигналами командирів, які прикростилися на баштах танків по саму голову у волю. Так уночі з 3 на 6 жовтня (я добре це пам'ятаю) бойові машини 22 гвардійського танкового корпусу вийшли до Дніпра. Такого історичного дня не знала, щоб танки йшли від воюючої. А потім партизани підпалили затоплені гідромеханіки баржі, які вонні плунали. Знову ніч, і ми на Лютіж. Вовки стрілецьких підрозділів, обнімаючи нас, плакали від радості. «Ми думали, нам капіть. А вже знали, як вважати форсувати такі великі річки», — казали вони. І тут же танкісти й бійці мотострілецької бригади вогнем та гусеницями пішли трювати туди 60-ї німецької армії, отримавши майже з усіх боків Київ. Були великі трофеї, багато полонених.

Завдякоє, усе йде, як по маслу. Але німцям командування теж не далося. Підтягнувши резерви, ворог задував скинути війська з Лютізького плацдарму в Дніпро. Майже місяць тривали запеклі бої. Деякі села по лівчій переконили з рух в руки. А 3 листопада за наказом командуючого фронтом генерала М. Ватутіна ми перейшли в наступ. В ніч з 3-го на 6 листопада наш танковий корпус разом із військами 38-ї армії оволоділи столицєю України — багатостраждальним Києвом.

Та до перемоги було ще далеко.

Попереду — Корупин-Шевченківська битва. А потім Молдавія, Румунія, Угорщина, Чехословаччина, Австрія. І знову Чехословаччина. Бо вже після капитуляції Німеччини група фашистських військ під командуванням фельдмаршала Штерна намагалася знищити Прагу. Наші війська артували праху.

Бой, бої. Славні подвиги наших воїнів мали вирішальне значення для перемоги над фашистською Німеччиною. Навіть Червиль змушений був визнати, що тероричним погнітанням нашої армії пишастесь весь світ. З великою повагою про це говорили і керівники інших країн — Ф. Рузвельт, генерал де Голль та інші.

Як я крикну, що сьогодні генерал де Голль, і зокрема в Україні, які намагалися принизити значення внеску наших воїнів у перемогу над клятим ворогом. Ми йшли на смертельну боротьбу за рідну Україну, за щастя і народу. Нашим девізом була боротьба за мир, труда, щастя, братерство на землі. На цій основі була утворена антитерористична коаліція вільнолюбних народів. Не буде помилкою сказати, що і сьогодні несь прогресивне людство бореться за ці ідеали!

Галина ВАШИНА, інвалід війни

ПАМ'ЯТАЮ ТОЙ ПОДІЛЮК

Бой точилися в Карпатах. Наш 120-й мєлсанбат розташувався в маленькому гудульському селі. В кількох хатах поставили операційні столи, і кірути, медсестри й санітари не відходили від них по 18—20 годин на добу — був величезний потік поранених. Якось до хати, де я чергувала, занесли на ношах, ледь живого важко пораненого офіцера. Зважалося, на йому немає жодного неупізнаного місця — розтрощено праву ногу, всі в осколках правця, багато розсіканих ран на інших частинах тіла. Це був командир саперного батальйону капітан Іван Явояк. Підірвався на фашистській протитанковій міні.

Висновок хірурга: перед відправленням до госпітально ампутовати ногу, обробити руки, виділити всі осколки з тіла. Не знаю причини, але пораненому не дали наркозу, операцію виконували під місцевим анестезією. Я раз у раз мінвала ампути крові, бо плує у нього ледь жерів. Тримала його голову, плує у нього по шоків, і, як кожна медсестра за такої ситуації, весь час повторювала: «Потерпи, любий, потерпи... Скоро все закінчиться. Потерпи, ріднєсенький».

Ваня Явояк мусив витерпіти що страхливу операцію. Він довго не випускав мою руку, прохав побути біля нього. Мені було дано дві години на відпочинок, та як можна було залишити людину на самоті в такому стані? Він раз у раз повторював: «Краще б зосів... Краще б зосів... Кому я такий буди потрібний?»

Мій обов'язок сестри милосердя був єдиний: вселити в людину надію, переконати, що залишиться живим — велике щастя. Треба тільки мужньо нести фізичний і душевний біль. І я всіляко намагалася це робити. Коли в селі було розгромлено госпітальний в'язел і капітана перенесли туди, він попросив поклякати мені до нього. Знову аювало, що він ще буде шалити, до нього не переживе війни. А тоді — знову виклик від Вані. Побігла. Біля госпітального намету вже стояла іванівська поранена машина. Санітар показав ноші, де лежав Явояк. Підійшла, нахилилася, щоб почути його ослаблений голос. Погляділа голову, шоків. Тихо, дуже тихо Ваня попросив нахилитися ще нижче. Гадала, хоче мені сказати. А він трошки підняв голову і торкнувся губами моєї шоків. Пошлував.

Минуло бліть як літоліття, а цей пощиднок і досі на мой шоків.

Що потім було з Ванею Явояком, не знаю. Трапилось так, що після тих подій я також стала інвалідом війни І групи. Якось він казав, що закінчував очні з київських інститутів, та війна перешкодила одержати диплом. Може, хтось пам'ятає студента Івана Явояка?

«Вже почалось, мабуть, майбутнє...» не забувайте незабутнє,

воно вже інакше вказалося!»

(Початок на 1-й стор.)

Ніхто і ніколи — ні тоді, коли свіжі були спогоди і раки того страшно-го вселенського його, — ні тепер, коли настало осміслення його, — не відповіли на одне-єдине запитання: що мислили йог, десятих, розкидаючи по всіх фронтах і пекельних дорогах, у шаленому смертному вірті побіжних... Не повідає вже ніколи і нікому їхня Мати, Садоків Даниїлівна Лисенків, які слова молитви посилала Богові і святий заступник Богородиці, щоб відвернути від синів наглу смерть... Вона благала, напевно, так, як і всі матері на землі суціль, як Текля Осеничю, з річних Бровках, у котрій ніколи збрала обох синів — Івана та Захара. Як Спистинія Степанова з Кубані, у котрій дев'ять разів зупинялося серце, — за кожним з дев'яти загинів синів... Про не не розповість ніхто — як не скаже ніхто, що така Доля...

Нині з Лисенків-фронтовиків лишилося в живих чотирьох братів: Івак, Олександр, Степан, Павло. І ті сестри: Ганна, Настя, Євдокія. Мабуть, вони хто у Бровках, хто у сусідніх з Бровками селах. Далеко від рідного гнізда не відлітали, ніби боялися покинути Матір, яка зупинилася на мить, видивляючись-вигладаючи синів, та так і залишилася стояти ніччю. Пам'ятник їй поставили через двадцять років після її смерті, на початку вісімдесятих. Цьому передувала ось ця історія.

— Я в той час працював головою винкомуні Кіровської сільради, до якої належали і Бровках, — розповідає мені онук Садокії Даниїлівни Івак Миколайович Лисенків. — Наша родина задувала тоді увічність образ баби Явдохи на сілському кладовищі, де її поховано. Але після публікації Юрія Роста в «Літгазеті» і його заклику спорудити пам'ятник Матері здійснилася така кампанія, що тоді було й задувати про пам'ятник.

Бровках тоді були брагманієм, «ієрархичним» селом, тож керівництво «гори» вирішило поставити монумент не в Бровках, а в центральній садибі колгоспу, в Кіровському, передомо господарстві району. Ось тут Іванові Миколайовичу довелося показати лисенківський характер — спокійний, але твердий. Хоч і пошукав він тоді посиди голови сільськогосподарської, але «пошукав бабу Явдоху в рідне село, у Бровках».

Поставили бронзову скульптуру селянки між школою і тваринницькою фермою: так, очевидно, архітектори віддали ідею «злиття» духовності і праці. У школі створили музей родини Лисенків. Івак Миколайович з родичами посадив навколо пам'ятника десять тополь на честь батька і Садокії-фронтовиків та п'ять беріз плачущих верб-сестер. Почали приїжджати до Бровках екскурсії з інших ра-

йонів Черкащини, в то й далеку. Приходили походами школярі. З підпорядкованих Кіровської Бровках стали «самостійними» зі своїм колгоспом і сільрадою. По сті, стверджував Івак Миколайович, бровківська Мати, наша баба Явдохка, врятувала нас. Во згинуло б воно, як сотні інших, «неперестивших». Не жаль, сестро, як і зберігає, але так і не вийшло забути і не надбати. Ні до Бровках, ні в них самих не проклали шляхів і зупини з твердим покриттям. Задолбати над мальовничими пагорбами — «запрягай» тільки трактора... Про галицьких бровківців можуть лише мріяти, хоча поруч пролягає газопровід. Місцевий колгосп вже не зводять кінці з кінцями. У нього намагається 51 дитина. Коли б не десять шинелів, пар чобіт і пілотов, що символізують у музеї Лисенків повернення десятків тракторів, тракторів, що школа здавала б зовсім дорожньою.

Свого часу про братів Лисенків вчили Матір багаторіч віднесено писали як про яскравий приклад матринського шаста, можливого лише «з радянської, соціалістичної доби». «Шоплаб, ніхто з журналістів не задував, скільки гора, голуку й холоду» — перекладає «шаслива мати-героїня», залишившись по смерті чоловіка сама з шістьма дитинами. Як разом з ними після безсонних ночей, коли така і шяла до ранку, гнула спину на колгоспному полі, «це заробивала у соціалізму навіть колгоспної пенсії».

Коли постав у селі пам'ятник Матері, братів Лисенків часто запрошували до столиці, садили на урочищах та президії, називали їхні прізвиська у ювілейних промові мовах. Показували їм Лисенків майже ніколи не

могла збиратися в такі подзидки разом: у колгоспах постійно тривала «битва» — то на посів, то на жнива, то на фермі. А без майстрів Лисенків важко було обійтися.

Знали про Матір та її синів документальний фільм.

Школа лише, бльвався Івак Миколайович, що з кількох годин зніміть парі стрічку виступу в одиначаті хвалили. Якийсь «пильний» партійний секретар, переважаючи П., наказав викинути епізод, де «пропалавляють» лампаду, образи, нехата якийсь молявся за синів Мати, різні дідівські речі зі старих хат, бо не вистарувався в образ «радянської мати-героїні». Як не помічався у трафлеті «радянської шасливий сміх» справжньої історії родини Лисенків.

Про неї мені розповіли один з братів, Степан Макарович Лисенків, хата котрого стоїть на краю села...

У 20-х роках тоді вже багаторічна родина Макара і Лисенків жила заможн. Мали сім гектарів землі, коні, ноди, корови, вівни. Макар Песторович був добрим господарем і майстром на всі руки: умів крапиволати, шевцювати, бондарювати, ковалювати, мурувати... І синів своїх навчав ремесла. Коли почали агітувати за колгоспи, напідри відмовився господарювати колективно. Тоді до колгоспу «залучили» правуюсью.

Активісти «успушлили» землю, худобу, реманент, клуню, а «куркуляв» Лисенків висе-

рлий з рідного хутора в село. Не стерпів заповідної наруги батько — помер після колгоспизації, а мати померла свій хрест далі...

Ось тут, навпроти моєї хати, на пагорбі, був батьківський хутір, — показував рукою на мальовничу місцину Степан Макарович. Ото б було фермерське господарство — де тим американцям! — коли б нас не розорили у тридцятих... Так ні ж, історія повернула в інший бік.

Про «зорили» роки Лисенків, коли їх часто фотографували зажди як респондентів, запрошували в Останкін, Степан Макарович згадував неохоче. То все не потрібне, казав, Лисенки такі ж прості солдати — трудівники війни; яких тисячі тисяч. Пільки їм усім поспішало. Зранені — Андрій і Хтодос залишилися без ніг, Олександр дістав тажке поранення в голову, шість братів стали інвалідами цього страшного побойти. Та всі повернулися до Матері. На те, як кажу, воля Господня. Як тепер живеш брати? Так, як більшість ветеранів. Пенсії, звичайно, не вистачає навіть на ліки. Доки бабачка не рушиться, тримають невелике господарство. Ось зробив для сусіда подорожничу кормів — це теж прибутковий. Одне слово, зробив висновок. Степан Макарович вижити можемо, і простішими як прощання шпестерку, додає: «Пільки ви посявте у газети: чому ніякі декрети заявляють нам, дідам, що тоді, в сорок першому, і воякати не треба було? Жили б, жили, тепер як у Багачів? Чи за політика така?» — запитав і шпів майструвати досі далі... Не встигла вішності тоді, то скажу зараз: так блькочуть ті, хто не знає, що фактично хотіли зробити зі слов'янами, з усім сиром.

Замість епілогу

Мені сумно писати ці рядки. Відчуваю ганювання тусовки і факторів військових парадів, відчуваю голосні ламітати пам'ятки героїв поменом, залушис ідеологічний лак з найбільш трагедій ХХ століття.

Нині умовили штатні проагіндасти, зупинили Лисенків жорна. Лиш металеві зірки на похилених шинках, таблички на хатах «Тут живе учасник В. В.» та обігнати дошани гіпсові пам'ятники везломлетам залишили після них. А старий солдат як був, так і залишився сам на сам. Тоді, на полі битви, — зі смертю. Сьогодні — з незахисною старістю.

Думаю про тих, хто ніколи голосно не згадував про вівну свого батька, батькових однокласників — Степана Тимка, Івана Вітра, Павла Зубенка... Бровківських братів Лисенків... Знаю й десятки, сотні колишніх старих фронтовиків, кошові і совіські Олеси Гомарі. Вони, як і він, великий своїм талантом і непомітний у своїй делікатності, тихо, одні за одним, лугуть їх життя. Не в змозі прожити на привизну пенсію, підлікувати данні рани, погубувати своїх діти. Вони помирають мовчки.

Нова держава, спрямовуючись у майбутнє, ті може захистити від загрозливості останніх своїх солдатів з пораненнями до останніх військових турнад?

Черваска облась.

На фото: пам'ятник Матері — Садокії Лисенків.

Не старіє душею...

Парадиза форма пригородництва йогу й сьогодні до лиши. Незважаючи на його сімдесят три...

Павло Зіновійович підзатурний, виглядає бодзоро. За ідеальною парадизацією участь у Великій Вітчизняній війні. 38 років нелегкої служби в Мукачівському пригородному загоні. І хоч уже двадцять літ на заслуженому відпочинку, не бордине за йогів з пригородними заставами.

Ос і сьогодні П. Ковпан — гість нашої застави, зустрічається з воїнами. А старшому пригородній є про не розповісти молодим пригородникам.

Бесіду він розпочав із спогоди про Велику Вітчизну, Дені Перемогі, Наголошню, що вічно живуть славі військовій традиції. Потім повів мову про участь у війні українського народу, його заслуги в розгромі фашизму, про що мають вічно пам'ятати наші нападки.

Павло Зіновійович — український, із Сумщини, членів славного одиофамільна А. Ковпанка — відомого партизанського командира. А призвав Павла Зіновійовича в армію тринадцятих літ 1941-го, коли фашистські танки уже планували українську землю.

Недовго вивчав військову справу. Бойове хрещення прийняв на Харківщині. Тут же був уперше поранений. Потім рідний Ковпан дізнався, а згодом нове поранення, після якого довелося лікуватися в глибокому тилу. А потім знову битися за біганими, участь у боях за визволення Закарпаття.

Не думаю тоді радий Ковпан, що дола довгого пов'язе його з нашим чудовим краєм. У 1945 році отримав нагаз про службу в Закарпатті пригородному округу старшого одиїс із застав на нещодавно встановлений ділянку радянсько-угорського кордону. І все спочатку — обслуговування застави, будівництво кар'єрських складських приміщень. А, як

відомо, повсенні роки були тяжкими, усього не вистачало. Як тепер згадує: у Мукачівському пригородному загоні доводилося виконувати застав та інші об'єкти вросли тільки в кіліні 70-х — на початку 80-х років.

Ще й нині служать на заставках військовий Павло Зіновійович — заступник начальника застави лейтенант Анатолій Бондарев, прапорщик Олексій Калаченко та інші.

Мой дім, який непомодано надан військовий форму і став на захист західних рубежів України, зацікавлено слухали розповіді ветерана пригородника.

Бондарев БУЖАН, майор.

«великим смутком спогади омити»

(Ліна КОСТЕНКО)

Це не повинно повторитися

Саме тоді, коли гітлерівські війська змінили напрям наступу захопити Сталінград і відкрити поставку нашим військам нафтопродуктів і продуктів харчування з Кубані та Кавказу, наші 196-та стрілецька дивізія була терміново передислокована в Сталінградську область.

З шлохом ворожих військ ми зайняли оборонну позицію за рікою Чир, яка впадає в Дон. В оперативному підпорядкуванні були 649-й танковий батальйон.

Командуванням нашої дивізії було створено сильну розвідувальну групу, з допомогою якої були знайдені в полон німецькі солдати. З'ясувалося, що на нашій оборонній позиції вже наступ ворожа піхота на дивізію з 15 тисяч солдатів, танків та моторизованих військ. Ворожні війська почали бомбити зайнятий нашою дивізією оборонний рубіж. Перевага ворожої сили була очевидна.

Територія, на якій наші відбувалися вирішальні бої, була степовою рівниною. В тяжкому стані були моральні сили: змусилися в бій доводитися йти непомітно вночі, ховаючи техніку і солдат.

Солдати воювали героїчно, але і наші втрати були колосальні. Ціною багатьох життів досягли перемогу в наступальному бою з ворожими військами. Багато наших земляків відважилися в тих боях, серед них — лейтенант М. Хоклодієв із села Неждовиць Макіївського району Київської області. Його війна безстрашно билася, як казку, до останньої краплини крові.

Мені добре запам'ятався день 7 серпня 1942 року. На наш загін завалили батальйон, де готували резерв. Ворожі командири, ворог зосередив до двохсот танків і декілька піхотних дивізій. В учаті було близько 900 воїнів, після бою жиним залишилися десять курсантів, командир і я. Того дня мені доводилося, як мовиться, не раз дивитися смерті в очі, був поранений і контужений, але живий.

Довірі і тяжкі бої не те що роки, а дні війни. Ватаги співбійців брали і поїхали, щоб мені вже відійшло чотири. Але бої під Сталінградом мені запам'яталися особливо. Адже саме тоді й почався перелом у Великій Вітчизняній війні. Саме зніти радянські війська погнали фашистів через усе Європу до Кірного гора. Саме там почало стихати криваве відлуння їхніх кроків по землях різних держав. І дай Боже, щоб подібне не повторилося ніколи.

Іван СУХЕНКО,
ветеран, інвалід війни 2 групи.

Київ.

А вони всі такі молоді...

Цей знімок приніс до редакції кишин Іван Митрофанович Шапран. Родом з-під Черкаса, із села Руська Поліся, який перед війною вступив до ФЗО, бо сповідаючись вже синамідати, треба було думати про майбутнє, здобувати якусь професію. А тут — війна, тож закінчував своє навчання аж у Бакинській, працював на військовому заводі. Потім приїздив до армії, точніше на війну. Прожив Стеновий фронт, II та III Українські. Знімок зроблено під час навчання в школі командирів взводу в містечку Кондосор в Угорщині.

Цивільний в області цих солдатів: серйозні, зосереджені, мужні і такі спокійні, хоча жоден з них не був певний, чи

залишаться живими вже після першого бою, адже на війні найчастіше гинули командири взводів. Вони завжди були попереду, служили зразком своїм солдатам. І хоч не всі були воїни з чобіти (заварили уталу на їхні культи), це не завадало їм вогнати добре вогню і одягненого, озброєного до зубів ворога через усе Європу туди, звідки він втрутався завоювати світ.

Дітей Перемоги Іван Митрофанович зустрів в Австрії лейтенантом, командиром взводу. З одерженом Славою третього ступеня та орденом Вітчизняної війни.

Другий зніма в середньому ряду — Іван Шапран.

Марія МАЙСЬКА.

Полеглим — пам'ять, а живим — пошана

Нещодавно я був свідком глибокої ностальгії. Інвалід війни, у которого не вистачало грошей на кавток, вирішив проїхати у напівопроточному автобусі міжміського сполучення за своїм поціпенням. Піхатий воїв швидко виявив таке неподобство і викинув білохуц-інваліда із салону.

Невже ці інваліди не заслужили того, щоб безплатно користуватися міжміським транспортом? Адже така поведінка водія — відносна зневага до подвигів ветеранів, інвалідів війни, які день у день, продилюючи свою кров на полях боїв, наближали Перемогу. І все для того, щоб через багато років терпіти зневагу від таких молодиків? Виходить, що мертва на могилі ми носимо квіти, а живих героїв топчемо.

Олександр ГАМАНН,
підполковник у відставці, ветеран війни, кавалер семи бойових орденів, діти поранений.

Київ.

Тоналі
Красноярського району
Одеської області.

Василь ЯРОВИЙ.

Коли ми «матимемо право»?

Прийнятий у 1993 році Закон України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» і внесені до нього в грудні 1995 року зміни та доповнення не діють. А закликають нас наперді лише популістським загрозам до ветеранів війни.

Шалене зростання цін, інфляція змушували нас, тих, хто врятував світ від коричневої чуми, нормальних умов життя, прирешіли на жебрацьке існування. Останнім часом у нашому місті, а може, не лише в нашому, не діють спеціалізовані салони-магазини, які обслуговували інвалідів війни продуктами. Така ситуація склалася тому, що різні АТ, у видавця яких перейшли ці магазини, «накрутили» ціни і війни воїни навіть зміг за ціни в звичайних магазинах і на ринках. Вони недоустили для інвалідів та від звичайних воїнів. От я і хочу запитати Президента і уряд: чому не знімаються потрібні нам усім законі? А в ньому так гарно мовиться, що ветеран війни... має право... Отож нас, інвалідів, кинув одне запитання: коли саме ми матимемо право?

В.АКУЛЕНКО, в. ГУБІН,
І.ЛІЩИНСЬКИЙ та ін.

Запоріжжя.

Так ніхто й не допоміг

У березні 1943 року фашисти вивели мене до Австрії на примусову роботу, а в перші дні 1945-го привезли до Югославії. Через два тижні я утік з табору і пристав до словенських партизанів. Вони радо прийняли мене до своїх лав, назвали «русом». Цього святого імені я не згабував. Було легко порівняти, але так само порівняти, наслідки цієї війни я відчуваю і нині. Про якіс документи я тоді не подбав — не до того було. А коли приїхала довгоочікувана Перемога, сам добровільно наприкінці травня 1945 року прийшов до записаною полку Радянської армії, де продовжував майже три роки. За цей час мене з десятком разів викликали СМЕРш на «співбесіди», але ніхто й не спробував встановити істину щодо мене.

Після демобілізації роду й було говорити про те, щоб клопотатися про якіс документи, бо склалися «натігнуті» стосунки з Югославією. Тіто в наших газетах зображав собою головою.

Виповнивши на пенсію, я багато разів звертався до райвійськомату за проханням допомогти мені встановити правду. Але так ніхто й не допоміг. Прикро, що на відновлення посадок працюють безвідповідальні люди.

Василь ЯРОВИЙ.

Тоналі
Красноярського району
Одеської області.

З громадянським приймальні

чинку. Вона захлипалася від плачу і жон я був чужий для неї. Її не могли відірвати від мене. Вона була перелюблена тим, що коїлося навколо — дунали вибухи, паляхотки вогню, а я був її ритивником.

Я не злочинець, не збави і не мому більше жити з страху за себе та за своїх рідних. Бо тисячі наших людей, повернувшись із німецьких таборів смерті, гинули у сибірських катівнях. Можна тільки уявити, що чекало мене.

Значить, прикро мені: мої земляки-однопісники мають почесті від нашої влади, нагороду за бойові і трудові подвиги під час війни. А про мене, на жаль, не знають, не пам'ятають навіть там, у Німеччині.

Незалежно від чоловічої чи жіночої статі, бо жия у страху, постійні душевних мук, бо шохилими чекав, що ось-ось прийдуть і забуртять. А за що? Навіть найтяжчі злочини люди спокуювали своїм гріху. А до цього рахунок з неадекватності України прийшла найвища нагорода, бо тільки сьогодні ціл може на весь голос сказати: люди, я не винен!

Марія ДАVIDЕНКО, «Голос України».

люди, я не винен!

До редакції прийшов чоловік, значущий собі відбудувач, який до нас навідувався сотні. Але розповідь його була незвичайною.

Через нашу газету хочу візнатися з тому, що не давало мені спокійно жити, — розпочав свою історію Хартон Севаст'янович Гусу. — Я все життя тремтів і чекав виклику до відповідальності. Хвала Богу, вийшовому, що довів мене до того, коли мого відірвати розповіді про своє минуле. А все через оту прокляту війну.

У сорок четвертому Харитонові Гузу з Вербіяни Волинської області було всього сімнадцять. Шість стріли побилися з сиріми хлопцями, багато чого було незрозуміло. Коли авіаційні бої наближалися до кордону, тікали на свої землі поляки, що мешкали на Волині, земля якої свого часу були «ліс Польською». Нерідко між ними і місцевим населенням виникали криваві сутички. Селяни ховалися в ліс поляки, і від них.

Одного безневного дня Харитон потрапив в облогу і його разом з іще кількома хлопцями в село вивели до Німеччини. Але їм потрібні були молоді, здорові, працелюбні люди, бо свої воювали на чужій землі.

Харитон разом з іншими хлопцями-українцями відправили в місто Бесков, що недалеко від Берліна, в поліцейську школу. Одягли всіх у німецьку форму, піддали мої і примусили прийняти присягу на вірність фюреру.

Це скарди, через багато років після війни, добре бути розумним і судити інших.

Маючи перед собою приклад З. Космодем'янської, обурювався поведінкою Харитона: ти як він мій? А що мій робити сімнадцятирічній хлопчині, який з дід-прадіда зник працювати на землі і просто хотів жити? Може, саме це преганяє її перебірок зні злигодні німецького полону та повисших років, коли він повернувся до рідного села. Ніхто, навіть рідна мати з татом не знала,

де він був і що робав. Валукується ніхто не віднаходить і на цілесні запитання земляків відмовчався. Коли два його товариші проговорили, де були під час війни, то незабаром згинули в сабірських таборах.

Я й сьогодні вічний моїм покійним друзям, які не віддали мене енкавдистам, і сам мовчав — боявся, — каже Харитон Севаст'янович.

Ні, він не воював проти рідного народу, хоч і носив ворожу форму, ні, був полоняк, не збави нікого. Він служив у пожежній частині. Радів у душі, коли радянські літаки бомбили Берлі, бо наближалися його повернення на рідну землю. Не ховався від бомб (бо ж свої), а разом з такими ж білохлими, як сам, які сажі пожежі, ратував людей від вогню.

Мені було боляче, що то не наші люди, але вони були такі самі, як і мої земляки. Діти пам'ятають випадок, який стався в Ганновері. З підвалу, де було поно диму й вогню, а вніс маленький дів-

Ольга КЛЕЙМЕНОВА, «Голос України»

Створинний дворян-колядаєз із доковими плюцц та ковними гвртками не бачив нічого подібного — скільки себе пам'ятє. Тут, нв Подолі, у культурно готельному комплексі «Андріїнський», просто неба проводився благодійний вечір для майже 220 ветеранів «Фронтовики, надяньте ордени».

Сам аслушені люди, що приїхали сюди нвередодля Дня Перемоги з усіх районів столиці, прямо здивувалися такому оригінальному привіттанню. За повоєнні пістолітти вони звикли до офіційних промов. Нині ж усе було по-іншому.

Після невеличкого вступного слова організаторів тв хвилини мончанія пісні вогняної доби виконав для гостей Олександр Всисленко. А Олена Боровик заспівала під гітару власні твори. Воістану розкішним подарунком для ветеранів став можливість послухати пісні героїчних років на хрипкуватому патефоні, яку надали колекціонери з клубу грампласту «Фонограф». Саме вони принесли на торжество тисячу стрнх платівок.

Запальна ведуча Надія Сисоева закликала присутніх до невимушених розмов, танців та співів. А ветерани очоче впізнаували друзів з імпровізованої сцени. Юні граді дзвували квіти. Метушилися офіціанти з підкосами.

Та, як зауважувала колишня фронтовик, вони зібралися нв Андріївському не заради пматка хліба, а задля піршого спілкування людей, з'єднаних явним полум'ям сорокових. Току й світлясь іні обличчя владчистю тим, хто алаштував вечір: клубові «Фонограф», фірмі «Монокон», концерну «Укрмонолітспецбуд», міський Раді ветеранів.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША

Соло для патефона

Два зустрічні потоки: Європа і ми

В УКРАЇНІ коє мало зговорити про святи цього конституції — Дев'ятого березня, який відзначали його жителі 5 травня. Проте це не завадило чи не найважливішим європейським інституціям надати активну участь у приуроченні до Києва на початку цього місяця: вже відбулося довідкове засідання спільного комітету України та ЄС, а вчора розпочалася робота Комітету Парламентської Асамблеї Ради Європи, яка триватиме до 10 травня.

Міністр закордонних справ Євгеній Усенко в інтерв'ю журналістам підкреслює, що Україна вбачає в європейському Союзі лави європейської інтеграції і має стратегічну мету — набути нового членства в ЄС. Хоч останнє, безумовно, стане можливим лише на якісно новому етапі розвитку країни.

Спільний комітет України та Європейського Союзу — офіційна інстанція для моніторингу економічного та торговельного співробітництва. Але протягом року (перше засідання відбулося торік у березні в Брюсселі), але надзвичайно ефективності його результатом було підписання Тимчасової угоди про торгівлю Україн і ЄС. Про важливість цього документа тоді й говорили: без нього нашим товарам пробитися на європейський ринок було б майже неможливо.

Нині ж, як повідомляють журналістам голова міжнародного комітету України у справах ЄС, спеціальний представник нашого уряду при ЄС Ігор Митюков, товароборот між Україною і країнами ЄС, який торік становив 3,5 мільярда доларів, тільки протягом останнього часу зріс наполовину. Зрушення очевидні, але цього ще недостатньо. Адаже вкрай повільно відбувається процес ратифікації Угоди про партнерство та співробітництво України та ЄС. Коли б цей документ запровадили, то контакти могли б розширитися, поглибитися. Бо, на жаль, потрібного довіру своїх товарів на європейський ринок ми не маємо.

Але позитивним є вже те, що про нас у Європі знають і, принаймні, прагнуть посприяти у тому, щоб ми все-таки рушили у світ ринкових відносин. Це означає, який угод, досягнуто на засіданні спільного комітету, але можна сподіватися, що цього разу зроблено це один крок до того, аби Європейський Союз наразі поставив питання про визнання за Україною статусу держави з перехідною економікою, відірваної від під час вступу до Європейської організації торгівлі.

В Україні і Заході є ще один об'єктивний інтерес: Захід може бути найкращим інвестором в економіку нашої держави. А от яким чином реалізувати завдання, і думали цього разу фахівці, що працювали в Києві.

Про членство в Європейському Союзі нам нині говорити рано. Але йти до цієї мети означає розвивати власну економіку, торгувати з країнами, які є членами європейської спільноти, досягати стандартів, що за ними працює цей континент. І тут наші інтереси збігаються.

Валентина ПОЛІЩУК.

І ВСІХ П'ЯНИЛА ВЕСНА. ВЕСНА 45-го РОКУ

З АВТРА — вже експерт — вони прилаштували до підлоги свої бодіи нагород. Ті, кому доводило зорять в, відішлю на евакуацію. Згодом зустріли з такими самими: зранені колись у боях за найважливішу землю, яка була їхньою Батьківщиною. Іх нещодавно назвали покілним переможцями, а тепер, дедалі частіше, вони чують про себе поблажливе: «В основному люди похилого віку»...

Більшість з тих сьогодні треба так небагато: спокійної і світої рости, яку вони заслужили. І тоді, коли півном пропавши Європу, коли ратували світ від фашизму, і тоді, коли відбудовували зруйновану, спалену війною країну. А, до слова сказати, їй, здається, нині в цьому невідомо чому згинувають. Тільки не треба паутиати гірше не з правдивим: проки Сталіна про валювання в Європі і неслаский ратний труд солдата, який боронив рідну землю від агресора, що у всі часи всіма народами пошановували як сивий алмазний подвиг.

А політики... Вони й нині заради політичних андівелів не соромляться роздавати фронтовику свої дешевіші нагороди, на що, вочевидь, не мають права.

Історія й справді нікому не вчить. Бо у Павловні, наприклад, деякі громадяни вже от котрий рік посідають підставується, щоб зруйнувати пам'ятник солдатові-визволителю — Алаша, як аскаво самі й назвали його. А недавно мені, народженню по війні, під час вярдження до Чехії, де попрали на політичну дискусію, один з присутніх воєвоиничих молодиків кинув: «Не любимо вас, бо ви — окупанти». Отакоті! Мучою розумляється невідомо за що, і чи миг колись про побіду пам'ять навіть і подумати киньсь безувий Алаша, що аж ніяк не за статутом зважав своїм тілом ворожий азов? І той бовш, що зберігши у ретовому мішку шматочок цукру, віддав його голоадній польській дівчинці Яді, мой зявоний, який нині вже під 60, а вояна й досі не забула шкарпурку ку радянського солдата, що гдав її по голявіцї...

Я пригадаю торішній травень в австрійській столиці, помізну площу-меморіал радянському солдатові-визволителю, споруджену відразу після війни. Пам'ятник йому — з прапором в одній руці і з шитом, на якому зображено герб СРСР, а другий — вояцеза, неграбний.

Розповідали мені, що його створив полонений німецький офіцер, у вільному житті — скульптор.

Йому пообіцяли свободу, якщо дїє старатиметься. Він і старався... Нині у центрі Відня — схмлені прапори з чорноного граніту, дов, на яких вкарбувано не тільки стел-

железні цитати «батька всіх народів», а й акуратні стовпчики імен тих, хто подіє стільки хоробрих у боях за Вітчизну.

А тим часом, факт історичний: за наказом радянського командування по центрі столиці Австрії не було вилучено жодного снаряда. Біля пам'ятника і схмлені прапори — розм'яті квітви — бузку, який саме дини дини бузак, як і тоді, коли біля стін прересних за мків падали від кулі йлїци...

А торішній травень мене вразив тим, що величезна курла клуби перед пам'ятником розлігалися... де хорвативним союзниками. Австрійські знайомі розповідали, що їх саме до тих днів вирошували у теплиці. Отам квітмї, яку ніхто не арішує, а просто спеціально вешають соняки.

Минулої зими я побувала у Берліні, який нині не вмієти квітмї тим, хто відіаував його ще три роки тому. І в Червоній ратуші, де розташована мерія, керівник відіау з зв'язки з пресою, розповідав мені про те, як берлінці догадувалися клавдовіся радянських воїнів, що полати в боях під час штурму міста, зауважив:

— Жодна делегація з України не поклали квітмї до пам'ятника солдату в Трептов-парку. А українці загинули в боях — не зачтїти.

Це теж пам'яті, яку ми гучно афішуємо...

Хоч би які там офіційні кінні давали політїк ратного татунку, в істина — то істина: радянські солдати, наші солдати, принесли визволення народам Європи від фашистської чуми. Катївних і травневих днів 45-го житей-Відня, Праги, Братислави, Белграда, зустрічав їх як переможців. Подіається на зникмї: так їх зустрічали тоді. Хіба це можна змїтувати? Іх усіх тоді пїявила весна 45-го...

Валентина ПИСАНСЬКА.

Бургомістр Ебергард ДІПГЕН: Берлін стане столицею всіх німців

Якщо впродовж сорока років Берлін вважався символом холодної війни і конфронтації, то тепер, після зруйнування Берлінської стіни і відкриття Бранденбургських воріт, місто починає з'являтися як місто Європи і Заходу як у Німеччині, так і в усіх Європі.

Тому його часом так називають «містомирною дивністю», де Схід і Захід «простотією» найкращіше німецькоєвропейський під збільшувальним склом і, внаслідок особливих відносин, тут проявляються риси і особливості не тільки міського, але й національного життя європейської спільноти.

Силует міста обрамлений будівельними кранами. Нале в Європі зустрічаєш подібні архітектурні не надрукує так затію і в використанні міжнародного потенціалу. Берлін використовує історичний ший і особливості свого центру. Місце розташування уряду об'єднаної Федеративної Республі-

ки Німеччини повинно стати містом усіх німців. Як символ демократичного та відкритого суспільства, урядовий квартал мусить бути доступний кожному. Але разом з таким розширенням міста настала зміна тілх міських районів. Центральний Кройцберг, колись типовий робітничий район, потім місце творчості урбанізованої приватної індустріальної мішанини соціальних меншин у затітку муру, знову, як і перед війною, житловим кварталом зможок і орієнтованих на успішні версти населення.

Решо і з воз'єднання змінюєся також загальні фінансові умови. Берлін більше не залежить від допомоги з боку уряду і держави, а нинішній фінансовий процес федеральних земель. Так ратіа і децю передельна відміна допомоги Берлін укладіає процес відбудови. Ось і найважливіше завдання — вирівнювання життєвого рівня між Заходом і Сходом у

Берліні. А відтак у місті раніше, ніж в інших федеральних землях, уже ввесні 1996 року вилучатиметься однакова зарплата відповідно до однакової міськотної роботи на державній службі.

У минулому обидві частини Берліна були відповідними віршиями: двох частин Німеччини, центр культур і науки, достоту космополітичного метрополісу. Завдання часу — зберегти це багатство. Столиця має відображати наші, яку вона репрезентує. У Німеччині цю функцію Берлін може вкати на себе тільки тоді, коли стане столицею всіх німців, а не тільки берлінців, федерального уряду чи боннів, які постійно переслідують до Берліна. Наскільки Берлін несе відповідальність за всі федеральні землі, настільки ж реєструє асес відповідальності за своє столицю. Берлін є столицею Німеччини у єдиній інтегрованій Європі.

Були часи люб'язних поспішок...

П'ЯДЕСЯТ один рік тому капітулювала фашистська Німеччина. Але нинішні з'ясування стосунків між гітлерівською та сталінською системами відчутні й нині.

Сумнозвісний тасмійний пакт Ріббентропа-Молотова про передвояний розділ Європи є й тепер каменем спотикання у відносинах між децимими країнами. Хоча тоді не допоміг і пакт. Але трохи раніше, у 39-му, були люб'язні поспішки і взаємна симпатія.

На змівку з журналу «Шпільберг» гітлерівський міністр закордонних справ Ріббентроп та радянський «батько народів» Сталін, 1939-й рік, часи зворушливої дружби.

Інформація про додатковий (другий) випуск акцій відкритого акціонерного товариства «Полтаванавтопродукт»

1. Характеристика емітента

- 1.1. Формою найменування: відкриті акціонерне товариство «Полтаванавтопродукт».
- 1.2. Місцезаписання: Україна, 314010, Полтава, вул. Пушкіна, 63.
- 1.3. Телефон: (05322) 2-14-52, (0532) 66-46-89.
- 1.4. Дата заснування: 12 липня 1994 року, спільне рішення регіонального відділення Фонду державного майна на Україні по Полтавській області та організації-організатора Полтавського обласного орендного підприємства «Полтаванавтопродукт». Зареєстровано розподілом акцій внаслідок статутного міксту Раді народних депутатів № 6989 від 08.09.1994 р.
- 1.5. Предмет діяльності — завантаження, зберігання та посягання нафтопродуктів підтримки, отримання та розробки торговельних заявок пально-мастильних матеріалів, автотранспорту, технічне обслуговування автомобілів, інші види діяльності, передбачені статутом.
- 1.6. Розмір статутного фонду — 3320300 (три мільярди три мільярди шістьдесят три мільйони п'ятдесят три крб.). Статутний фонд товариства сплачений згідно з планом приватизації.
- 1.7. Дані балансу, млрд. крб.:

Актив:	на 01.01.95р.	на 01.01.96р.
Потрачено на активи:	204	204
У тому числі основні фонди (залишкові активи)	197	184
Залишок активів	251	516
У тому числі:		
Залишок і збитки	170	482
Залишок і розрахунок	81	134
У тому числі розрахунок з банків	60	481
Пасив:		
Державна власність та приватизація до них коштів	251	485
Державні активи	200	355
Розрахунок та інші пасиви	200	355
У тому числі:		
Кредити банків	125	482
Розрахунок і розрахунок	75	300
Баланс	451	820
1.7. Прибуток (мільрд. крб.) фінансова спільність та платіжні засоби:	361	1,43
— балансовий прибуток	361	
— чистий виплат дивидендів	40	
— коефіцієнт платоспроможності	1,43	

Виручки від реалізації продукції (робіт, послуг) 3 165 т.д. Доходу по фінансовим стан товариства наділа аудиторська фірма «Аудит-Н» (ліцензія Аудиторської палати України № 000405 від 01.11.1994 р.).

1.9. Спискува чисельність працівників на 1 січня 1996 року — 10.

1.10. Управління акціонерним товариством здійснюють: загальні збори акціонерів (вищий орган), правління (виконавчий орган).

Голова правління — генеральний директор акціонерного товариства — Гітченко В'ячеслав Григорович, освіта — вища технічна, виробничий стаж — 36 років.

2. Дані про додаткову (другу) емісію акцій

2.1. Рішення про додаткову (другу) емісію акцій прийнято загальними зборами акціонерів товариства 29 лютого 1996 року, протокол № 1.

Інформацію про додатковий випуск акцій зареєстровано у Полтавському обласному фінансовому управлінні 22 березня 1996 року.

2.2. Додаткові акції випускаються згідно з Указом Президента України від 28 грудня 1994 року № 812/94 з метою залучення недержавних інвестицій шляхом видання можливості акціонерам додатково придбати акції товариства за нарахувань за 1995 рік дивидендів.

2.3. Обсяг додаткової емісії — 5000000000 (п'ять мільярдів) крб., що становить 200000 (двасті тисяч) часток загальної кількості номінального вартості 25000 крб. кожна.

2.4. Всі акції додаткової (другої) емісії випускаються одночасно, однією серією — «Д», за номерами 00000001 — 20000000.

2.5. Розміщення акцій додаткового випуску здійснюється у повному обсязі до 1 жовтня 1996 року за три етапи:

1) розподіл всіх додатково випущених акцій між усіма акціонерами товариства пропорційно до кількості належних їм акцій першої емісії для придбання за нарахування на дивиденди (первинний розподіл) — до 1 червня 1996 року;

2) розподіл непридбаних акціонерами первинно розподілених додаткових акцій між акціонерами, які пред'являють претензії на виплату дивидендів за першим випуском товариства, що не є його акціонерами для придбання за 1995 року; до 1 жовтня 1996 року;

3) продаж непридбаних акціонерами та працівниками

товариства під час первинного та вторинного розподілу акцій іншим фізичним та/або юридичним особам шляхом відкритої передлати на конкурентних засадах — до 1 жовтня 1996 року.

2.6. Акції додаткового випуску під час первинного розподілу між усіма акціонерами для придбання за нарахувань на дивиденди продаються за номінальною вартістю, під час вторинного розподілу між акціонерами 1 приватними товариства, ціна акцій встановлюється правлінням товариства на рівні балансової вартості, під час продажу акцій, що залишилися після первинного та вторинного розподілу, іншим фізичним та/або юридичним особам за відкритою передлатою на конкурентних засадах — за ринковою (курсовою) вартістю залежно від співвідношення попиту та пропозиції на акції.

2.7. Розміщення акцій додаткового (другого) випуску товариство здійснює самостійно, за його місцезнаходженням.

2.8. Виплата дивидендів проводиться за рішенням загальних зборів товариства за підписами фінансового року за наявності достатнього прибутку. Правління товариства має повноваження приймати рішення про авансові (проміжні) виплати дивидендів за окремі квартали року.

2.9. Виплата дивидендів акціонерам товариства здійснюється за місцезнаходженням товариства, іншими акціонерами — за їхніми завізками, шляхом безготівкового переказу на рахунок в банківських установах або поштою.

3. Фактори ризику, пов'язані з виконанням діяльності товариства

Несприятливі зміни у податковому законодавстві, погіршення умов і зменшення обсягів імпорту нафти та нафтопродуктів.

4. Результати першої емісії акцій

У процесі приватизації згідно з планом розміщення акцій здійснено розподіл акцій першого випуску на вартість колективного майна орендного підприємства — поштовідомлення товариства між членами організації організаторів та продаж акцій на вартість державного майна працівникам підприємства та іншим громадянам України за приватизаційними майновими сертифікатами і кошти у кількості 1330522 шкв. На момент прийняття рішення про додатковий (другий) випуск 133855 акцій першого випуску загальною номінальною вартістю 334175 тис. крб., або 10 % до статутного фонду, згідно з планом приватизації знаходяться у власності держави.

Інформація о выпуске инвестиционных сертификатов Инвестиционного фонда «ПРИВАТПРОМИНВЕСТ»

Сведения об инвестиционном фонде

Акционерное общество закрытого типа «Инвестиционный фонд «ПриватпромИнвест» (далее именуется «Фонд»).

Местонахождение Фонда: Днепрпетровский обл., г. Подгородное, ул. Ленинградская, 2а.

Регистрационные реквизиты: р/с №15487592 в КБ «Приватбанк» г. Днепрпетровск, МФО 3005299.

Разрешение Фонда госимущества Украины на право осуществления коммерческой деятельности с привлечением чужих денег — от 20 марта 1996 г.

Организационно-правовая форма Фонда — акционерное общество закрытого типа.

Тип инвестиционного фонда — закрытый инвестиционный фонд. Фонд создается на 5 лет.

Инвестиционная декларация

Уставный фонд Фонда составляет 120 000 000 (сто двадцать миллионов) крб.

Именные акции разделяют на 2400 тысяч именных акций номинальной стоимостью 50 000 (пятьдесят тысяч) крб. каждая.

Фонд создается с целью обеспечения простоты вложения средств путем совершения инвестиций в именные бумаги с участием и участников Фонда.

Предметом деятельности Фонда являются:

— осуществление совместного инвестирования;

— основным направлениям инвестиционной деятельности Фонда являются инвестиции в ценные бумаги и приобретение недвижимого имущества, долгов и паяв, которые принадлежат государству;

— создание кооперативных обществ в процессе приватизации, в частности — инвестиция в сферу бытового обслуживания населения, агропромышленного комплекса и другая отрасли народного хозяйства.

Уставный выпуск 36 000 (тридцать шесть тысяч) штук инвестиционных сертификатов, на общую сумму 1 800 000 000 (один миллиард восьмисот миллионов) крб. Номинальная стоимость инвестиционного сертификата — 50 000 (пятьдесят тысяч) крб.

Все инвестиционные сертификаты являются именными.

Инвестиционные сертификаты предлагаются для продажи за денежные средства или обмениваются на приватизационные бумаги.

Максимальное количество инвестиционных сертификатов, разрешенное для приобретения одним инвестором, не ограничено. Инвестиционные сертификаты не могут приобретаться другими инвестиционными фондами и компаниями.

Инвестиционные сертификаты выпускаются Фондом по стоимости равной стоимости чистых активов из расчета на один выпущенный сертификат, в шестимесячный срок с января 1996 по июль 2001 г.

В случае окончания срока использования приватизационных бумаг. В случае, если стоимость имущества в расчете на один инвестиционный сертификат меньше его номинальной стоимости, разница участникам покрывается за счет средств учредителей.

Участники Фонда не гарантируются фиксированным размером дивидендов.

Учредителям Фонда являются граждане Украины.

Органы управления:

— общее собрание акционеров, наблюдательный совет и директорат.

Директор — Гриневич В. Яковлевна. Елена Александровна, образование высшее.

Д. бухгалтер — Шахматов Александр Александрович, образование высшее.

Управляющим инвестиционного Фонда является общество с ограниченной ответственностью «Финансово-инвестиционная компания «Приват-Инвест». Разрешение на осуществление деятельности по выпуску и обращению ценных бумаг №881 от 1 марта 1996 г.

Участнику Фонда может выдаваться сертификат на сумму стоимость стоимости приобретенных им сертификатов Фонда.

Участники Фонда имеют право:

— получать в установленном порядке долю доходов Фонда (дивиденды);

— получать информацию о деятельности Фонда.

Аудитором Фонда является общество с ограниченной ответственностью аудиторская фирма «Днепринвестконсалтинг». Лицензия №00019 от 19.09.1995 г., выданная Аудиторской палатой Украины.

Депозитаром Фонда является коммерческий банк «Приватбанк». Разрешение Министерства финансов №19 выдано 10 июня 1994 г.

Акционерный коммерческий инновационный банк «Интелект»,

зарегестрованый у НБУ 31.10.91р.
як акціонерне товариство відкритого типу,
мас зареєстрований статутний фонд
90,0 млрд. крб.

Засновниками банку є вузи України, комерційні структури та фізичні особи.

За рішенням загальних зборів акціонерів випускаються 160 млн. простих іменних акцій номінальною вартістю 1000 крб. на суму 160,0 млрд. крб.

Термін передлати — з 18. V до 18. XI.1996 року.

Місце передлати: 252037, м. Київ, вул. Освіта, 4.

Акції реалізуються за курсовою вартістю. Дивіденди виплачуються за результатами фінансового року.

Тел. для довідок. 242-08-33.

Арбитражный суд Харьковской области (г. Харьков, ул. Сумская, 64) возбудил дело №516/5-53 о банкротстве совместного украинско-болгарского предприятия «Инвест-Факто ЛТД» г. Харьков ул. Октябрьской революции, 14, 6, р/с №1467933 в ПАКАБ Украина.

Арбитражный суд Харьковской области (г. Харьков, 310002, по ул. Сумской, 64) возбудил дело за номером 519/5-54 о признании банкротом общества с ограниченной ответственностью фирмы «Торгсин, ЛТД». Юридический адрес: 310114, г. Харьков, ул. Коммунаров Уборевича, 10-а, к. 102. Расчетный счет № 500467518 в Киевском АБ БСР в г. Харькове МФО 3015298 ЗКПО 22686663.

Петензии козымов кредиторов и заявления санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования этого объявления.

Арбитражный суд Харьковской области (г. Харьков, 310002, по ул. Сумской, 64) возбудил дело за номером 4654/5-54 о признании банкротом общества с ограниченной ответственностью фирмы «Даллас». Юридический адрес: 310118, г. Харьков, ул. 50 лет ВЛКСМ, 72, 2-й этаж. Расчетный счет № 200467238 в КБ «Базис» в г. Харькове МФО 3015760 ЗКПО 22682507.

Петензии козымов кредиторов и заявления санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования этого объявления.

Арбитражный суд Харьковской области (г. Харьков, 310002, по ул. Сумской, 64) возбудил дело №2297/5-52 о признании банкротом ООО «Арес ЛТД», юридический адрес: г. Харьков, ул. Семипалатская, д.47, р/с 000467396 в КБ «Проминь».

FINMARK

С 13 по 16 мая 1996 года
Торгово-промышленная палата Украины
совместно с фирмой "ФИН-МАРК" (Италия)
проводят в г. Киеве выставку

ITAL BUSINESS

"ИТАЛБИЗНЕС-96"

На выставке будут представлены:

Оборудование для пищевой промышленности:

- машины и оборудование для переработки мяса и овощей;
- оборудование для производства различных напитков;
- машины и оборудование для пекания, пиджарий и кондитерских;
- оборудование для производства свежих макаронных изделий "пасти";
- холодильные установки для хранения пищевых продуктов;
- машины и оборудование для консервации.

Оборудование и мебель для гостиниц, ресторанов и баров:

- кухни для ресторанов;
- машины и оборудование для баров и ресторанов;
- оборудование для приготовления кофе "экспресс";
- оборудование для розлива напитков с предварительным и последующим смешиванием;
- оснастка "под ключ" для магазинов по продаже пищевых продуктов и супермаркетов;
- оснастка "под ключ" для баров и ресторанов.

Пищевые продукты и напитки:

- пищевые продукты;
- вины и спиртные напитки;
- безалкогольные напитки.

Товары для дома:

- спальные гарнитуры;
- офисная мебель;
- создавательный прибор для постри;
- предметы и средства для уборки дома;
- различные приспособления для дома и кухни.

Товары для личного пользования:

- одежда для детей, женщин и мужчин;
- нижнее белье;
- обуви, изделия из кожи и аксессуары;
- парфюм и сувениры;
- плетеные сумки;
- игрушки;
- косметика и косметика;
- зубные щетки;
- предметы личной гигиены.

Время работы:
для специалистов - с 10.00 до 16.00,
для всех желающих - с 16.00 до 18.00.

Выставка проводится в помещении Торгово-промышленной палаты
Украины по адресу: г. Киев, ул. Большая Житомирская, 33
Телефоны для справок: (044) 212-32-86, 212-28-05,
факс (044) 212-32-86.

4-я международная выставка
автомобилей, транспортных
средств, оборудования для
станций обслуживания и
эксплуатационных материалов

22-25 мая 1996 г.

В Литве,
в выставочном центре "Каролина"
ул. 13-го января, 2 Вильнюс

Организатор:

VISUS Plenus

3AO «VISUS Plenus»
ул. Вильнюс, 8, 2006 Вильнюс,
Тел. 0122 / 23-63-26, факс: 0122 / 22-41-24

Официальный спонсор:
Литовская ассоциация
автопредпринимателей

laa

ERNOBALD

INTERAUTO

АККУМУЛЯТОРЫ

ВСЕХ ТИПОВ ПО НИЗКИМ ЦЕНАМ
Предлагаем поставку электроэнергии и погашение долгов
взамен на продукцию нашего предприятия
Т/ф. (044) 274-10-24. Т/ф. (044) 274-09-84.

«АВТОЛОК»

Автомобильная фирма
«Автосалон «Лада»
Харьков, ул. Чернышевского, 41

реализует постоянно новые легковые и грузовые
автомобили на карбоназоне по бенефициальному расчету и
по наличный расчет со склада в Харькове

ВАЗ 21023; 21217; 21219; «Клэд» 21043; 21053; 21061; 2107;
21074; 21083; 21093; 21099;
ГАЗ 3102; 31029; 31029-50; 31029-51; 33022; 33023 «Газель»;
3309.

УАЗ 3742; 31512; 31514; 2206; 3962; 3303.

ИЖ 2715 «Пирожок»; 27156.

КамАЗ 5320; 53212; 5410; 55111; 55102.

Все автомобили в наличии на складе.
Особые условия для государственных организаций,
предприятий и колхозов.

Возможен бартер на с/х продукцию. Поставка отоварив партий и заключение
долгосрочных договоров на поставку с нового лицензионного
таможенного склада «Дельта 21093», «Дельта 21099» и других новинки.
Бенефициальный расчет, бартер. Тел.: /0572/ 21-62-70,
21-75-07; факс: 21-77-07.
Наличная оплата - тел. /0572/ 43-04-71.

Шановні акціонери!

23 травня 1996 року о 14.00 у приміщенні клубу
БАТ «Завод Укркабель» відбувся позачерговий загальний збір акціонерів БАТ «Завод Укркабель».

Порядок денний:

1. Доповідь правління БАТ про результати фінансово-економічної діяльності за 4 місяці 1996 року, заходів з оздоровлення фінансового становища підприємства, перспективи акцита дивидендів за 1995 рік.
2. Перевибори членів ради БАТ.
3. Перевибори членів ревізійної комісії БАТ.
4. Виконання змін та доповнень до статуту БАТ.
5. Про вибори організації-ресурдерствителя та оплату II послуг.
6. Про вибори аудиторської фірми та оплату II послуг.

Правління БАТ.

АТ побуту «Побутсервіс» повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймають протягом двох місяців. Прийом та обмін акцій акціонерів відбувається з 16 травня по 15 червня 1996 р. за адресою: м. Київ, вул. Тимошенка, 12, Ощадбанк.

Акціонери мають право аналізувати акції та отримати гроші або акції приватизаційних підприємств поштою, надіславши акції АТ побуту рекомендованим листом.

Український сектор Чорного моря

ліцензувала розвідки й
видобутку нафти та газу оголошення про зміну останнього строку подання заяв першого раунду

Державний комітет України з геології й використання надр оголошує про зміну останнього строку подання заяв першого раунду ліцензування розвідки та видобутку нафти й газу в Українському секторі Чорного моря з 31 січня 1998 р. на 26 травня 1996 р.

У всіх питаннях, пов'язаних з проведенням тендеру, звертатися:

Державний комітет України з геології й використання надр.
Тел.: (044) 228-86-51, Тищенко Володимир Григорович;
(044) 228-66-81, Бельський Володимир Ігорович;
Факс: (044) 228-62-21.

ЛУКА СЕЙФЫ

Янське, італійське, німецьке, словачське, литовське, отчеськіє - болес 60-ти наймислований (офисные, банківське, стінные, оружейные).

Замки, картотки, уничтожители документов.

Гарантийное и послегарантийное обслуживание.

Киев, ул. Толстого, 16. Тел./факс: (044) 224-09-20, 224-51-53

Арбитражный суд м. Киева (252030, м. Київ-30, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) поручил службу за № 3/47 про банкротство готельного комплексу «Сесифия». Боржник ГК «Сесифия», м. Київ, вул. Метропільна, 14Б, розрахунковий рахунок 606331 в Московському відділенні ПІБ м. Києва. Претензії кредиторів та пропозиції санаторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення.

ДТ «Побутсервіс-Приват» повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймають протягом двох місяців.

АТ «Харківський метизний завод» виробляє та реалізує:

болти та гайки м6-м16;
заклепки сталей 05, 08, 010, 012;
шпурли 03, 04;
а також придбає метал у бунтах за ГОСТ 10702-80 для холодної ансидки 010; 016. Можливий бартер.

Телефон (057-2) 72-38-94. Факс 76-01-14.

МП «Енерготех», зареєстроване Записки РБК м. Києва, рестраційний № 5-228-МП, від 25.02.1991 р. припиняє свою діяльність.

Претензії приймаються протягом двох місяців за адресою: м. Київ, вул. Комінтерну, 27. Тел. 245-75-10.

Тов. «Рустор» повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються протягом місяця за тел. 547-64-17.

